

«Mona»

Mona mista alt, nå vil hun finne ut hva et normalt liv er.

- Nå vil jeg bare ha ro og fred, lære å snakke språket her, få en jobb, leve normalt., Eier: Colourbox.

De første 15 årene av livet mitt hadde jeg det trygt og godt. Broren min og jeg bodde sammen med mor i en liten by hvor folk var hyggelige mot oss, vi hadde eget hus og greide oss bra for penger vi hadde etter far som var død. Jeg hadde gode venner, jeg var flink på skolen, og hadde bestemt meg for at en dag skulle jeg studere på universitetet. Den gang var det en oppnåelig drøm.

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

Krigen endret alt

Alt mista jeg den natta det plutselig dundra på døra vår. Broren min var ikke hjemme, bare mor og jeg. Vi våkna av høye rop om at vi måtte komme oss ut øyeblikkelig. Utenfor døra var gata full av politimenn med våpen og køller. Vi skulle arresteres og sendes ut av landet, vi hørte ikke til her lenger, sa de. Det var helt uvirkelig. Vi hadde bodd der hele livet, og hadde aldri hatt noe annet hjemland. Besteforeldrene mine kom riktignok fra et naboland, men det var veldig lenge siden, og folk der og her er som brødre og søstre, det ser du med en gang du ser oss. Nå var vi plutselig fremmede fordi regjeringene i de to landene forberedte krig mot hverandre. Det ene øyeblikket lå vi trygt i sengene våre, og plutselig stod vi på gata uten annet enn det vi hadde på kroppen. Alt vi eide lå igjen inne. Vi ble kjørt til et stort fengsel der vi traff mange andre i samme situasjon. Det var forferdelige tilstander. Jeg husker alle ansiktene fulle av redsel og usikkerhet. Mor var så redd at hun skalv da politimennene dytta oss inn i et overfylt rom. I fengslet ble hun slått og torturert, og jeg så det. Politimennene kunne gjøre som de ville. De gjorde ikke meg noe, men det var forferdelig å se at de slo mor.

Smuglet til et nytt land

Vi var i fengselet i flere uker. Broren min var visstnok også fengsla, men vi ante ikke hvor han var. Det gikk stadig rykter om hva som ville skje med oss. Vi kom til å bli kjørt over grensa til nabolandet og satt av der, sa folk. Mor gråt og gråt da hun hørte det. Hva skulle vi gjøre? En dag skjedde det endelig noe. En mann vi kjente kom på besøk og sa at siden vi var gamle venner ville han hjelpe oss. Han ville gi oss penger til å bestikke vaktene og betale menneskesmuglere for å ta oss til et land hvor han mente vi hadde bedre muligheter enn i nabolandet. Mor hadde ingen bedre ideer, og sa ja. Vi ble henta om natta, og kjørt til et nytt land. Der levde vi et vanskelig liv. Du er redd hele tida når du ikke har papirer. Både mor og jeg jobba med alt vi fikk sjansen til. Av og til fikk vi ingen betaling, for alle visste at vi aldri ville tørre å klage. Heldigvis var det noen religiøse mennesker der som hjalp oss så vi ikke sulta for mye. Alt mor og jeg tenkte på var å overleve.

Tvunget til prostitusjon

Etter noen år ble mor syk og kunne ikke jobbe mer. Jeg begynte å selge kroppen min for å kunne gi henne den maten hun trengte.

“

Å måtte ligge med tre–fire ukjente menn hver dag er tortur.

Mor ville ikke at jeg skulle gjøre det, men hvordan skulle jeg alene skaffe de pengene vi trengte for å opprettholde livet og betale medisinene? En mann jeg traff da jeg gikk rundt og spurte etter jobber sa jeg kunne begynne i en bar. Han visste at jeg var uten papirer og ganske desperat, og sa at kameraten hans trengte noen til å servere. Jeg begynte der. Først var det bare å sørge for at kundene hadde drinker, men etter hvert ble det snakk om at jeg måtte ligge med kundene også.

Kundene var ekle. Mange var fulle. Noen ganger ville de ikke bare ligge med meg, men de slo meg også. Mennene betalte til bareieren, av og til fikk jeg noen småpenger. Det var et vanskelig liv. Å måtte ligge med tre–fire ukjente menn hver dag er tortur. Hele livet var tortur.

Jeg prøvde å slutte, men han som eide baren trua meg og sa at han kunne drepe meg. Ingen ville savne meg, så jeg skulle ikke tenke på å slutte der, sa han. Noen ganger ble jeg veldig sint, og noen ganger syk, men jeg så ingen vei ut. Jeg hata livet mitt, men jeg hadde ansvaret for både mor og meg. Mor visste hva jeg gjorde, og det var vondt for henne. Så døde hun.

Livet mitt var ødelagt

Det tok flere uker før jeg klarte å gå tilbake til jobben. Noen venner kom med mat, men jeg var helt apatisk, bare lå i senga og ville dø. Livet mitt var ødelagt. Vennene mine fikk meg opp av senga, og

jeg gikk tilbake til baren, men jeg var fast bestemt på å rømme, finne noe annet.

“

En dag fikk jeg tak i piller og prøvde å dø, men klarte det ikke.

En dag begynte politiet en stor rassia for å arrestere folk uten papirer. Jeg måtte vekk. Han som fikk meg til å begynne i baren var den eneste jeg visste om som hadde forbindelser. «Jeg kan hjelpe deg», sa han. Han tok meg med til en by i et naboland. Der leide han et rom til meg, og sa det var farlig for meg å gå ut. Politiet var ute etter sårne som meg, jeg skulle være på rommet, så var jeg trygg. Han sendte menn til meg, og tok mesteparten av det de betalte, men jeg fikk mer enn før.

Nå vil jeg ha ro og fred

Jeg ble veldig sliten. En dag fikk jeg tak i piller og prøvde å dø, men klarte det ikke. Til slutt forstod han at jeg ikke greide mer, og sa at hvis jeg betalte, skulle han ordne så jeg kunne reise. Jeg klarte å låne flere tusen dollar. Det var ikke nok, sa han, men jeg kunne betale resten seinere. Han ordna pass til meg i et falskt navn. Vi tok fly til et annet land sammen, jeg veit ikke hvilket land det var. Han ba meg ikke si et ord til noen. «Du skal ikke være her, du skal videre», sa han. «Når du kommer dit, kontakter jeg deg.» Han satte meg på et tog, og sa jeg skulle bli med til siste stasjon. Før han gikk fra meg, tok han papirene mine. Han skulle bruke dem om igjen, kan jeg tenke meg. Landet jeg kom til var veldig bra, sa han, jeg skulle søke asyl der.

“

Det eneste jeg vil er å leve som et menneske.

Det var til Oslo jeg kom, men det visste jeg ikke da. På stasjonen spurte jeg noen på engelsk hvor politiet var. Jeg så at de jeg snakka med ikke var redde, de fortalte meg bare hvor jeg skulle gå. Nå har jeg vært her i flere måneder. Jeg tror mannen som sendte meg hit har kontakter som vil lete etter meg, og jeg er ofte redd. Jeg skulle ønske jeg kunne glemme det som har skjedd, men det er ikke mulig. Av og til blir jeg nervøs, og jeg kan bli sint for ingenting. Det er vanskelig å snakke om torturen jeg levde i. Det er som om jeg blir mer og mer ødelagt når jeg tenker tilbake, som om jeg brenner inni meg. Mennene behandla meg som et dyr, ikke som et menneske. Flere ganger mens jeg lå med noen, begynte jeg å gråte. Ingen jente orker å ligge med flere menn hver dag, hver natt.

Jeg har mista hele livet mitt, sånn kjennes det. Nå vil jeg bare ha ro og fred, lære å snakke språket her, få en jobb, leve normalt. Det eneste jeg vil er å leve som et menneske. Jeg takker Gud for dette landet.

Se også

- [«Nina»](#)
- [«Nadia»](#)
- [«Monica»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

PROSTITUSJON OG MENNESKEHANDEL

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.